

Ejendomme — „paa danske Hænder, 51 219 000 Kr. paa tyske Hænder — altsaa flere paa tyske Hænder af de store Ejendomme end paa danske Hænder, 43 Mill. Kr. imod 51 Mill. Kr. Nu er der paa danske Hænder 72 549 000 og paa tyske Hænder 23 120 000, altsaa før lidt over Halvdelen paa tyske Hænder, nu ikke en Fjerdedel eller kun omtrent en Fjerdedel. Saadan er Forskydningen, og det er ikke blot Domænerne og den offentlige Jord, der tæller med, men en hel Trediedel i det mindste er vundet ad privat Vej over paa danske Hænder. Saaledes ligger Sagen, og at gøre en saadan Alarm for disse 900 ha, at man vil lave nye Love, det kalder jeg en fuldkommen nervøs Stemning uden nogen som helst Grund.

Men jeg siger endnu en Gang, jeg er virkelig interesseret i, hvad man vil gøre i den Retning. Naar man nemlig spørger om, hvad det er for tyske Hænder, viser det sig, at der kan være en enkelt tysk Statsborger, der har erhvervet Ejendom, men kun en ganske enkelt. Det øvrige er kommet i Hænderne paa danske Statsborgere med tysk Sindelag. Vil man lave Love for at forhindre dem i at købe Jord og erhverve Ejendomme her i Landet? Det kan vel ikke være Meningen, det kan der vel heller ikke være Mulighed for. Jeg er dog meget spændt paa, hvad der kan komme ud af dette. Jeg er paa ingen Maade urolig, men jeg ser Uroen paa den anden Side og en Tendens til at trænge tilbage. Der er talt om Højforræderi dernede, og Højforræderne er de Danske, der sælger til tysksindede danske Statsborgere. Det er Stemningen der, Landsforræderi kalder man det. Det er ikke den Stemning, der er i den hjemmefødte Befolkning der, de tænker anderledes om den Ting. De husker vel alle, at i den preussiske Tid var det noget af det værste, naar det skete, at Repræsentanter for dette System sagde til Folk, der boede dernede: Ja, naar I ikke er tilfredse med dette Styre, kan I gaa Nord paa. Det fandt man uhørt og med Rette, men jeg har mødt denne Anskuelse og disse Ord fra dansk Side mere end een Gang nu, og jeg kunde nævne meget gode Navne, naar jeg vilde. Det er disse Anskuelser, der nu er herskende, eller jeg vil ikke haabe, man med Rette kan sige, de er herskende, men de faar mere og mere Herredømme. Jeg kan ikke lade være med ogsaa at gøre opmærksom paa, at omtrent paa den Tid eller lidt efter, at vi hørte denne Erklæring fra den højtærede Statsminister, at man ønskede et godt Forhold til Tysk-

land, blev der fra danske Officerers Side, og endda højtstaaende Officerer, tydelig udtalt, at Tyskland var Fjenden. Det tjener ikke til at skabe det rette Forhold mellem Tyskland og Danmark, og man kan ikke forlange, at jeg skulde se bort fra en saadan Ting og lade den uberørt. Sligt kendetegner Situationen, i det mindste er det et Tegn paa, hvad der rører sig i den danske Befolkning, i den danske Stat.

Jeg benytter Lejligheden — og er glad ved at kunne gøre det — til at takke den højtærede Hr. Statsminister, fordi han er villig til at løse et andet Spørgsmaal, der ved første Øjekast kan synes at være rent lokalt, men som dog ikke er det, men hænger sammen med Grænseflytningen, ved at yde rigelige Statsmidler til at hjælpe Befolkningen i deres økonomiske Forhold. Det er det Projekt, der har været paa Dagsordenen et Par Gange, men atter er blevet taget ud deraf, angaaende Afvandingsspørgsmaalet ved Tønder. Det hænger sammen med Grænsen, idet det nemlig nu kun er en Trediedel af den Befolkning, der før var i Tønders Omegn, der kommer til at hæfte for det hele. Derfor synes jeg, vi er meget takskyldige for, at der sker noget i den Retning. Vi har ogsaa med Interesse og Forventning hørt, at den højtærede Hr. Statsminister har sagt, at den Kreditindskrænkning, der er paatænkt over hele Landet, skulde kunne lempes noget i de kapitalfattige nyerhvervede Landsdele. Det er ogsaa meget paatrængende, thi Landet der er kapitalfattigt, det har tabt sin Kapital og er nu ved at vinde den tilbage under vanskelige Forhold. Dertil kommer tillige noget andet, at man dernede nu skal bruge flere Penge, end man maaske ellers vilde bruge, paa Grund af de særlige Forhold. Det gælder om at besætte Fennerne med Kreaturer, og disse Græspenge maa skaffes til Veje. Jeg er ikke helt tryk for, at det virkelig lykkes at skaffe disse Penge. Jeg har lige talt med en Deputation, der har været herovre, og som ikke kunde faa Penge; den var meget uheldig over at maatte vende tilbage uden at have skaffet Penge.

Den højtærede Landbrugsminister vil jeg gerne spørge, om det ikke paatænkes snart at ophæve Afspærringen paa Grund af Mund- og Klovesyge. Den er til stor Ulempe dernede, og efter mine Oplysninger og alt, hvad jeg har hørt, eksisterer den ikke mere Syd for Grænsen, saaledes at Grænsen igen kan aabnes.

Jeg har en Gang før spurgt den højtærede Indenrigsminister, hvilken Praksis man vilde følge overfor de ikke saa faa